

ISTENES ÉNEK

Ha lelkemnek nyugtalan-lobogó mécsét,
Mind a két szememet egészen kioltod:
Akkor is, éjben is,
Vakon is, örökké Teérted sikoltok!

Ha szavaim virágos erdejét kéred,
S villámod minden kis madaram megölné;
Akkor is, holnap is
Tégedet kereslek, sírva is, örökké!

Ha két karom büntető bilincséd által
Nem bírna Tehozzád lendülni kérni sem:
Akkor is, százszor is
Elérne örökké-könyörgő nagy hitem!

Ha huszonnyolc tavaszom mosolya, minden
Fekete felhővé sötétül szavadra:
Akkor is, gyászban is
Nyaram a termését csűrödbe takarja!

Ha világot tartó, két kezed elejt is
Sárba és semmibe: én el nem eresztlek
Örökkön-örökké
Sikoltlak, kiáltlak, hívlak és kereslek!

vitnyédi Németh István.

HOLDAS ÚTON

Holdas úton, hűs őszi este
Kocsink zaja velünk morajlik.
Most az ég is közelebb hajlik
S nagy betelést ígér a messze.

Köpenyem is szűkebbre húzom,
Kondulóbb mostan minden emlék.
Mintha nagyon messzire mennék...
Patkó csattog a köves úton.

Szívem megállt, vagy néha dobban.
Valaki utánunk iramlík.
Kér, fenyeget, panasza hallik
A tompa kerék-robajokban.

Szállunk... de ő mind közelebb jön,
Jaj, már elér!... s az őszi éjben
Ketten ülünk már az ülésen:
Én, a Halál... s megüünk örökkön.

Novák Sándor.